SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 243/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. septembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [redacted], [redacted], [redacted], zastúpenej advokátom JUDr. Mgr. Štefanom Buchom, Námestie M. R. Štefánika 1, Žilina, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 41 C 164/2016-114 z 11. septembra 2018 v spojení s uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 41 C 164/2016-96 z 26. júna 2018, ako aj vo veci namietaného porušenia jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o spôsobe vybavenia podnetu na podanie dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 41 C 164/2016-114 z 11. septembra 2018, č. k. VI/1 Pz 181/18/1000-5 zo 17. decembra 2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [redacted] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [redacted], [redacted], [redacted] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Mgr. Štefanom Buchom, Námestie M. R. Štefánika 1, Žilina, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 41 C 164/2016-114 z 11. septembra 2018 v spojení s postupom a uznesením okresného súdu č. k. 41 C 164/2016-96 z 26. júna 2018, ako aj vo veci namietaného porušenia jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) o spôsobe vybavenia podnetu na podanie dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) proti uzneseniu okresného súdu č. k. 41 C 164/2016-114 z 11. septembra 2018, č. k. VI/1 Pz 181/18/1000-5 zo 17. decembra 2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že špecifikovaný žalobca uplatnil proti sťažovateľke 29. júna 2015 návrh na vydanie platobného rozkazu, kde okresný súd rozsudkom č. k. 41 C 164/2016-85 z 19. augusta 2016 zaviazal sťažovateľku zaplatiť tomuto žalobcovi istinu s príslušenstvom a súčasne mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Podľa vyjadrenia sťažovateľky predmetný rozsudok nenapadla odvolaním z dôvodu, že jej tento rozsudok *„nebol doručený“*. Okresný súd následne rozhodol uznesením č. k. 41 C 164/2016-96 z 26. júna 2018 o trovách konania tak, že zaviazal sťažovateľku nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce zo zaplateného

súdneho poplatku vo výške 572 €. Sťažovateľka ďalej ústavný súd oboznamuje, že na jej majetok bol uznesením okresného súdu č. k. 3 K 17/2016-39 z 20. septembra 2016 vyhlásený konkurz, pričom uznesením č. k. 7 NcKR 3/2017-22 z 19. októbra 2017 okresný súd rozhodol o jej oddlžení. Sťažovateľka uvádza, že proti uzneseniu okresného súdu č. k. 41 C 164/2016-96 z 26. júna 2018, ktorým bola zaviazaná k úhrade trov konania, podala sťažnosť, v ktorej dôvodila, že informácia o vyhlásení konkurzu na jej majetok bola riadne zverejnená v Obchodnom vestníku, preto mal žalobca možnosť prihlásiť si svoju pohľadávku a keďže tak neurobil, sťažovateľka považuje túto pohľadávku za nevymáhateľnú. Okresný súd uznesením č. k. 41 C 164/2016-114 z 11. septembra 2018 sťažnosť sťažovateľky ako nedôvodnú zamietol. Sťažovateľka preto adresovala generálnemu prokurátorovi 17. októbra 2018 podnet k podaniu dovolania generálnym prokurátorom proti uzneseniu okresného súdu č. k. 41 C 164/2016-114 z 11. septembra 2018 a súčasne podala proti uvedenému uzneseniu 26. novembra 2018 ústavnú sťažnosť. Generálna prokuratúra listom č. k VI/1 Pz 181/18/1000-5 zo 17. decembra 2018 oznámila sťažovateľke, že jej podnet na podanie dovolania generálneho prokurátora odkladá bez prijatia opatrenia.

3. Sťažovateľka v postupe a rozhodnutiach okresného súdu, ktorý ju zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania v špecifikovanej výške a ňou podanú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol, vidí porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, pričom predostiera ústavnému súdu túto argumentáciu:

«1. Sťažovateľka má za to, že Okresný súd Žilina nesprávne rozhodol keď Uznesením zo dňa 11. 09. 2018, sp. zn. 41 C/164/2016-114 výrokom sťažnosť Sťažovateľky ako nedôvodnú zamieta, čo na druhej strane v bode 3. uvedeného uznesenia odôvodnil nasledovne.

„Sudkyňa okresného súdu preskúmala sťažnosť žalovanej a dospela k záveru, že nie je dôvodná, nakoľko predmetná pohľadávka (tykajúca sa nie len veci samej ale aj trov konania) vznikla po vyhlásení konkurzu. Konkurz bol na žalovanú vyhlásený uznesením Okresného súdu Žilina, č. k. 3 K/17/2016-39 dňa 20. 09. 2016, uverejnený v Obchodnom vestníku č. 185/2016 dňa 27. 09. 2016 a rozsudkom č. k. 41 C/164/2016-85 zo dňa 19. 08.

2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05. 10. 2016, okresný súd v 1. výroku zastavil konanie v časti istiny 5,71 € spolu s príslušenstvom, v II. výroku uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.876,31 € s príslušenstvom a III. výroku priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Z uvedeného vyplýva, že pohľadávka žalobcu voči žalovanej vznikla dňa 05. 10. 2016, kedy predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť, ktorý žalobcovi priznal nárok na zaplatenie istiny, príslušenstva a trov konania. V zmysle Zákona o konkurze a reštrukturalizácií sa v konkurze uplatňuje pohľadávka, ktorá vznikla pred vyhlásením konkurzu a nie po vyhlásení konkurzu".

2. S uvedeným odôvodnením napadnutého Uznesenia (41 C/164/2016-114) o zamietnutí sťažnosti proti Uzneseniu o priznaní trov konania (41 C/164/2016-96) Sťažovateľka nesúhlasí z nasledovných dôvodov.

a) Nie je pravdivé tvrdenie súdu: „... pohľadávka žalobcu voči žalovanej vznikla dňa 05. 10. 2016, kedy predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť, ktorý žalobcovi priznal nárok na zaplatenie istiny, príslušenstva a trov konania", pretože predmetná pohľadávka voči Sťažovateľke vznikla 30. 4. 2015, čo vyplýva z podania žalobcu: „Návrh na vydanie platobného rozkazu na 9531,80 EUR s príslušenstvo" zo dňa 19. 06. 2015 - príloha č. 2, ktorý bol na okresnom súde podaný dňa 29. 06. 2015, kde je na druhej strane v čl. II. okrem iného uvedené: „Po vyčerpaní poskytnutého úveru odporca porušil svoje zmluvné povinnosti, a preto bol listom zo dňa 20. 04. 2015 vyzvaný na predčasné splatenie poskytnutého úveru v lehote do 30. 04. 2015. Napriek výzve nebola pohľadávka navrhovateľa voči odporcovi do dnešného dňa uhradená. Pohľadávka navrhovateľa voči odporcovi ku dňu predčasného zaplatenia (dňa 20. 4. 2015) predstavovala 9942,02 EUR a pozostáva z: istiny poskytnutého úveru vo výške 9537,51 EUR, úrokov 331,53 EUR... úrokov z omeškania 6,54 €... poplatkov 60 €... poplatkov za poistenie...".

b) Ak bolo podanie: „Návrh na vydanie platobného rozkazu na 9531,80 EUR s príslušenstvom" zo dňa 19. 06. 2015 - príloha č. 2 podané na Okresnom súde Žilina podané dňa 29. 06. 2015, konkurz bol na žalovanú vyhlásený uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 3 K/17/2016-39, dňa 20. 9. 2016 to bolo uverejnené v Obchodnom vestníku č. 185/2016, potom z toho vyplýva, že žalobca si pohľadávku mal uplatniť v konkurznom konaní, ale on tak neurobil, preto mu zanikla.

c) Okresný súd Žilina na napadnuté uznesenie (č. k. 41 C/164/2016-114) aplikoval ustanovenie § 166a ods. 1 Zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze..., pričom mu ušlo, že § 166a Zákona č. 7/2005 Z. z. bol zavedený do uvedeného zákona Zákonom č. 377/2016 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť od 01. 03. 2017. To znamená, že ak Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 19. 08. 2016, sp. zn. 41 C/164/2016 - príloha č. 3, ktorý nadobudol právoplatnosť 5. 10. 2016 a vykonateľnosť dňa 11. 10. 2016, ktorým Žalobcovi priznal predmetnú pohľadávku vo výške 9.876,31 €, potom súd nemôže na tento prípad aplikovať § 166a Zákona č. 7/2005 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01. 03. 2017, pretože by to bola retroaktivita, ktorá na Slovensku nie je prípustná.

d) Ďalej je potrebné poukázať na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Žiline, ktorý taktiež v prípade [redacted] - žalovanej, ale iného žalobcu - Orange Slovensko, a. s., so sídlom v Bratislave, ul. Metodova č. 8, ktorý v rozsudku zo dňa 26. 06. 2018, sp. zn. 5 Co/50/2018-88 - príloha č. 11 na 5 strane v 6. bode uviedol: „Z vyššie uvedeného zisteného skutkového stavu je potom zrejme, že žalobcom uplatnená pohľadávka na základe faktúr, ktoré vznikli v čase, keď bol na majetok žalovanej platne vyhlásený konkurz, ktorý bol, ako je vyššie uvedené zrušený a následne uznesením č. k. 7 NcKR/3/2017-22 zo dňa 19. 10. 2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27. 10. 2017 povolené oddlženie žalovanej s tým, že zároveň je nepochybné, že si žalobca svoju pohľadávku voči správcovi konkurznej podstaty neuplatnil. Podľa § 166 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze v znení neskorších predpisov dlžník - fyzická osoba má právo sa po zrušení konkurzu za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať sa na súde zbavenia svojich dlhov".

e) V tom istom rozsudku Krajského súdu v Žiline (5 Co/50/2018-88 - príloha č. 10) je na strane 5 v 9. bode uvedené. „Pokiaľ teda v prejednávanom prípade si žalobca svoju pohľadávku voči žalovanej neuplatnil proti správcovi konkurznej podstaty a následne nebol zahrnutý do zoznamu veriteľov, ktorých mala žalovaná uspokojiť počas skúšobnej doby je potom nutné konštatovať, že týmto spôsobom zanikla vymáhateľnosť daného nároku žalobcu voči žalovanej. Preto na rozdiel od súdu prvej inštancie odvolací súd dospel v konečnom dôsledku k právnemu záveru, že žalobu je potrebné z vyššie uvedených dôvodov zamietnuť". To znamená, že uznesenie Okresného súdu Žilina zo dňa 26. 06. 2018, sp. zn. 41 C/164/2016- 96 mal súd na základe sťažnosti žalovanej zrušiť, ale on tak neurobil, čo je jeho pochybenie.

Podľa § 206f ods. 3 (Prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 01. 03. 2017) Zákona č. 377/2016 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze..., Ak súd rozhodol o oddlžení dlžníka podľa právnych predpisov účinných do 28. 2. 2017, nevymáhateľné sa stavajú voči dlžníkovi všetky pohľadávky, ktoré zostali po zrušení konkurzu neuspokojené a ktoré neboli uspokojené ani počas skúšobného obdobia bez ohľadu na to, či boli alebo neboli v konkurze prihlásené.

f) Podľa § 47 Zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze mal okresný súd toto konanie prerušiť, ale on tak neurobil. Taktiež mal písomnosti doručovať správcovi konkurznej podstaty.

3. Mám za to, že Okresný súd Žilina porušil moje právo na spravodlivý súdny proces čo je v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru, pretože konanie neprerušil, takto svojvoľne konal bez správcu konkurznej podstaty, svojvoľne konal aj v konečnom rozhodnutí, pretože použil ustanovenie § 166a ods. 1 Zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze i napriek tomu, že sa na predmetnú vec nevzťahoval, pretože jeho platnosť a účinnosť bola po vydaní jeho rozsudku 41 C/164/2016-85. Taktiež je to v rozpore s čl. 13 Dohovoru, t. j. právom na účinný opravný prostriedok a to z vyššie uvedených dôvodov. Tým, že sa Okresný súd Žilina v predmetnom uznesení vôbec nezaoberal a nevysporiadal s mojimi argumentmi, ktoré som uviedla v mojej sťažnosti, alebo sa len o nich okrajovo zmienil preto ho v súlade s platnou judikatúrou považujem za rozhodnutie, ktoré je zmätočné a nepreskúmateľné. Pričom poukazujem aj na nasledovnú judikatúru. „Judikatúra ESĽP však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú ich rozhodnutia. Článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom musí dostatočne zdôvodniť, prečo tak rozhodol (Carcia Ruiz proti Španielsku z 21. január a 1999)“. Ďalej poukazujeme na judikatúru

Ústavného súdu Slovenskej republiky. „Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/2003-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne".»

4. Sťažovateľka je toho názoru, že postupom generálneho prokurátora, ktorý nevyhovel jej podnetu na podanie dovolania proti uzneseniu okresného súdu č. k. 41 C 164/2016-114 z 11. septembra 2018 v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP"), došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 13 dohovoru.

5. Na základe argumentácie prezentovanej v ústavnej sťažnosti sťažovateľka ústavnému súdu navrhuje, aby v jej veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uzneseniami okresného súdu č. k. 41 C 164/2016-114 z 11. septembra 2018 a č. k. 41 C 164/2016-96 z 26. júna 2018 a postupom, ktorý im predchádzal, ako aj čl. 46 ods. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru oznámením generálnej prokuratúry a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, označené uznesenia okresného súdu zrušil a vrátil vec sťažovateľky okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie a priznal jej tiež primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 500 €, ako aj náhradu trov konania.

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 13 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 41 C 164/2016-114 z 11. septembra 2018 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 41 C 164/2016-96 z 26. júna 2018, ako aj im predchádzajúcim postupom

10. Sťažovateľka vo vzťahu k prvostupňovému a druhostupňovému uzneseniu okresného súdu (ktorými bolo rozhodnuté o výške priznaných trov konania), ako aj vo vzťahu k im predchádzajúcemu postupu podala ústavnému súdu už skoršiu ústavnú sťažnosť, ktorou namietala porušenie totožných základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru. Predmetná ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 27. novembra 2018 a je vedená pod sp. zn. Rvp 2385/2018. S odkazom na § 55 písm. b) zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je návrh na začatie konania neprípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná, ústavný súd konštatuje neprípustnosť označenej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 13 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 41 C 164/2016-114 z 11. septembra 2018 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 41 C 164/2016-96 z 26. júna 2018, ako aj im predchádzajúcim postupom odmietol ako neprípustnú podľa § 55 písm. b) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 13 oznámením generálnej prokuratúry a postupom, ktorý prechádzal jeho vydaniu

11. Sťažovateľka namieta ústavnou sťažnosťou porušenie svojich označených práv nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označenému uzneseniu okresného súdu dovolanie.

12. Zákonné predpoklady na podanie dovolania generálneho prokurátora sú upravené v § 458 a nasl. CSP. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi. To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľky, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 ústavy.

13. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie (mimoriadneho) dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie,

resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05, I. ÚS 43/07).

14. Vychádzajúc zo svojej stabilizovanej judikatúry, ústavný súd dospel k záveru, že nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označenému uzneseniu okresného súdu dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľky, keďže platná zákonná úprava nezakladá sťažovateľke právo (právny nárok) na vyhovenie jej podnetu na podanie dovolania zo strany generálneho prokurátora.

15. Z citovaného textu § 56 ods. 2 vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

16. Keďže v danom prípade nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označenému uzneseniu okresného súdu dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľky, ústavný súd jej ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 a 13 dohovoru oznámením generálnej prokuratúry a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

17. Po odmietnutí ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky (priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania), keďže ich preskúmanie je podmienené vyslovením porušenia označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2019